

MÉCS LÁSZLÓ

Egy málingó, egy pillangó, egy méh és egy fegyenc

Míg orvoshoz vittek, ringó
szirmos ágon egy málingó
fütyült, mint ki tavasz-búcsún
boldogságot árul,
mert mindet tud az istenről,
virágról, magárúl.

Tudja, hogy az Istenének
játékszere: fütty, meg ének
az adója. A világról
ami néki érték:
megmutatja a szívbéli
iránytű s a térkép.

S ha felnő a négy fióka,
fogy a fény, fütty, féreg, móka,
ősz jön, tudja jól magáról,
hogy többé nem hisz itt
az örömben s gyors szárnyai
elviszik Tuniszig.

Láttam lepkét véletlenből.
Mindent tudott az Istenről,
a világról, önmagáról,
ami néki kellett;
tudta, hogy az Isten költő
a világ gondja mellett

figyeli a lepke-hímport,
van-e rajta újabb színfolt.

A világról tudja, hogy az
tünde nyári színpad
s ki nem lép le idejében
annak téli kőnpad.

Tudja, amit kell magáruł:
viharban két szárnya zárul,
mint más kéz; jó időben
vígan tapsikolnak,
örömben él: naptárában
nincs tél, mert nincs holnap.

Egy méhet is láttam ottan
virágpórral megrakottan.
Tudta, hogy az Isten mérnök
S építvén a sonkolyt,
a világot építőnek
munka-zsoltárt zsongott.

A világról a főt tudta:
hogy a Nap fent bűvész-kukta,
szírom lángon főzi étkét:
de hogy megszerezze
s raktározza: élnie kell
kasba beszervezve.

Tudta mi egy kis méh lelke:
nem csaponghat mint a lepke
összevissza: menetrenddel
küldi ki a kaptár
s várja vissza: sok rajért van
ő s a méhe-kaptár.

S én?? Istenről néhány szikrám
villant. S hogy most haragszik rám:
megtudtam, hogy nem ismertem,
ó szent teológok!
S új hittanra a sátánnak
adott át mint Jóbot.

Az élet meg? Nem fény-színpad!
Most tudom, hogy téli kánpad.
Magam pedig? Lepke-lényem
kiűzte a kaptár.
Rab-életem nagypéntekekből
álló sötét naptár.

1954. május

Bolondériák balladája

Májuséj van. Szegény szívem,
lám, megmondtam s hányszor!
Ha kihullsz az élet-táncu
lánc-lánc-eszterláncból
nem hiányzol senkinek!
Vágyak álmok és színek
láncba tovább táncol.

Rab: vagyis tetszhalott lettem,
de a holtak körme
nő, kemény: ha foggal vágnám,
fogam beletörne.
Már öt hete untatón
ollót kérve mutatom
minden ávós őrnek.

Bosszant s hozzá nem alszom a
macska-áriától.
Kívül kandur brummog, nyafka
párja bent miákol.
Kell a körnek mennie
S új láncszemnek lenni e
bolondériából!

Hajnalodik. A templomon,
mely most börtön-raktár,
gerle bácsi s gerle néni
gáláns ügyről paktál.
Most kél a Nap: fényeit
szétküldi, mint méheket
izzó arany kaptár.

Tegnap az árvácska-ágyas
gyep körüli vártán
búsan róttam ötperces, öt
körből álló sétám.
S hogy, hogy nem, tény: öt köröm
húsz lett! Rabnak nagy öröm!
Megfordult a szél tán.

Nem! A rabnók foglárnöje,
kinek haja göndör,
örömhöz jött, mert a szíve
csók-marsot dörömböl.
Vad pacsuli-örömök
parfümözték örömét:
S húsz lett öt körömből.

Ébresztő. Az ór szájban tart
egy orgona-szárat;
ruhájából a zárkamba
pacsuli-szag árad;
Hm, hm! Hozza a köröm-
vágó ollót, mert öröm
járja át s nem fáradt.

Tetszhalottak hullaháza
a börtön: a láncból
kihulltaké, – de az élet
még itt is viháncol!

Ki még itt nem fullad
a bolondos csók-ballada:
ring a vágyak víg hada
s nem fél a rab gyásztól.

1954. május

Krampusz-ruhás Mikulás

Jézus nem új vallást szerzett,
csak kiszedte sok ó-vallás,
sok bölcsészi lim-lom-felzet
alól azt, mi örök szép s jó
van bennük, hogy koldulás
helyett adjunk sok jót mint a
Mikulás.

A jó ember nagy-messzinnen
hozza a jót: anyján át az
Isten-szívből –, meg ne szűnjön
ember-szívben a gyermek-hit,
csodán csüngő ámulás.
A jó ember kicsit mindég
Mikulás.

Minden ember születéskor
keresztény, míg el nem rontja
szörny-elmélet, nevelés, kor,
egyenruhás fanatizmus
mélyén rejlő vadulás.
Kit varázs véd rontástól: az
Mikulás.

Rab-ruhánk is uniformis
S így rossz hímű krampusz-köntös;
rém-mesei unicornis
vad vérvágya lappang benne:

rablás, kínzás, gyilkolás.
Angyal-inget hord lelkén a
Mikulás.

Be nehéz ily krampusz-öltöny
mélyén lenni jó embernek!
még nehezebb komor börtön
kórházában: ellenőrzött
orvos-rabként, gyógyulás
zsákját vinni hátán, mint a
Mikulás.

Egy van mégis! Mint valóság
jár közöttünk csodálatos
csoda képen: arany jóság
arany zsákját hordja hátán,
szenvetés és elmúlás
réme ellen reményt oszt-e
krampusz-ruhás Mikulás.

1955. nyár

Meghalt az Úriember

Vagyonnak, vallásnak, tudásnak
napfénye ömlött, ott hol ő nőtt.
Nevelték híres jó tanárok,
cserkészparancsok, nevelőnők,
párbajkódexek, s lett belőle
jó gentleman, jó úriember.

A földi édent örökölte
mint birtokos, bankár, miniszter,
satöbbi: tarka karneválok

behímporozták lepke-liszttel
s az lett, kit tisztel a filiszter:
a nagy Bálvány, az úriember.

És jött a próba: Magyarország
kálváriázik. Jött a fegyház.
Káromkodik kálváriáján,
trágárkodik, dohányt lop, pletykáz:
lehull dresszúra-maszkja, mellyel
hullát takart az úriember.

Egyszer kutyám etetve szóltam:
„Feküdj! Fúj!” Ő nézett a tálra.
Elmentem. Még két óra múlva
se nyúlt hozzá: hullt könnye, nyála.
Az idomítás hőse volt ő,
míg csődje lett az úriember.

Kivétel is van. Jobb-latorként
a Golgotán Krisztust keresve,
a szíve szent vegyműhelyében
rubint-kristályá lesz keserve
míg átkozódva, bal latorként
csúf véget ér az úriember.

Ki jöjjön most? A rovarállam
szabadságot, vallást, jogrendet
szétrágó természet-szörnyetegje,
kitől a fél Föld berengett?
Soha! De ő se támadjon fel
az operetthős úriember.

Jöjj, Evangéliumi Ember
légy szép: ó-hellén értelemben,
szent: középkori értelemben,
légy szociális, mint a mosti
új ember. Mágnes, Mintakép, jöjj
az út szabad: nincs úriember!

1954, 1955?

Cyrenei Simon

Virágokkal beszélgettem, dudva
közül mentve őket, mit se tudva
mint az, ki virágport öröl
szíve malmán, jöttem a mezőről.

Akkor engem Simonnak neveztek.
Gyanútlanul jöttem s egy keresztet
vivő embert látva: sorsom lába
belépett a szent Tragédiába.

Ott feküdt Ő, vérbefagyva árván.
A csőcselék a kivégzést várván
attól félt, hogy ott adja ki a lelkét,
a nagy keresztjét vinnem elrendelték.

Átkoztam nagy keresztét. Ő intett,
mágnesezett a véres tekintet,
s míg felértünk a Kálváriára,
úgy néztem rá, mint Isten fiára.

Ki érti a megtért Lator titkát,
hogy Istennek mondta, míg mind szidták
s vergődött mint tiprott féreg, semmi?
Én legalább láttam égbe menni.

Azóta is hordja hajlott háttal
keresztjét a századokon által:
a hazugság sok főpapja egyre
hajtja fel a Kálvária hegyre.

Mindig akad új kloáka-népség,
mely üvölti keresztre-szegzését.
Van Pilátus, ki ölyv-karmát mossa,
s van megtérő lator, falurossza.

S más néven, mint ki virágport őröl
játékmalmán, jövén a mezőről:
újra belép sorsom játszi lába
az isteni szent Tragédiába.

Tegnap Mórus Tamásnak neveztek
míg Krisztussal vittem a keresztet,
máma hívnak szegény Mécs Lászlónak
az Isten tudja kinek hívnak holnap.

Hogy keresztjét együtt hordjuk ketten
a virágok nyelvét elfeledtem:
se rokonom, se barátom, senkim,
– Krisztus az én Mindenem, Mindenkim.

Bábelt épít a huszadik század
s boldogtalan, mert Ellene lázad
– s ha ez abbahagyja valahára
új század jön, s küldi Golgotára.

S más néven, mint ki virágport őröl
szíve malmán, jövén a mezőről:
újra belép sorsom játszi lába
az isteni szent Tragédiába.

1955.